

13. 10. 2016

Vezměte, prosíme, na vědomí, že text článku odpovídá platné právní úpravě ke dni publikace.

Procesní souvislosti jednoho nálezu

V nedávné době vydal Ústavní soud nález pod sp. zn. Pl. ÚS 20/15. Šlo o rozhodnutí ve věci platů soudců, které bylo provázeno i patřičnou pozorností médií.

V řízení jde ve zkratce o civilní spor soudkyně Okresního soudu Brno-venkov se státem o část jejího platu za určité období, ve kterém byl její plat „zmrazen“. Přičemž Ústavní soud později rozhodl o zrušení příslušných ustanovení zákona, která k onomu „zmrazení“ vedla a z toho důvodu Nejvyšší soud přiznal soudkyni nárok na doplacení platu.

Záměrem podané ústavní stížnosti bylo podle Ministerstva spravedlnosti definitivně uzavřít soudní spory o platech soudců konečným rozhodnutím Ústavního soudu. Tímto by se měly uzavřít i soudní spory těch soudců, kteří neuzavřou dohodu o svých platových nárocích a budou v soudních sporech pokračovat.[1]

Má stát základní práva, jejichž ochrany se může domáhat podáním ústavní stížnosti u Ústavního soudu? Lze rozhodovat o ústavní stížnosti, když účastníci řízení uzavřeli dohodu o narovnání? Může Ústavní soud rozhodnout ve vztahu k jedné soudkyni o tom, jak bude vyřešeno více než sto sporů dalších soudců? Je výše platu soudce projevem jeho nezávislosti a nestrannosti? Tyto otázky jsou zajisté zajímavé, ale nejsou předmětem tohoto příspěvku. Spíše mě zaujalo, jak probíhalo v této věci řízení před Ústavním soudem.

Předesílám, že nejsem prost všemožných spekulací. Nicméně se pokusím od nich tento příspěvek oprostit a pokusím se analyzovat řízení před Ústavním soudem z pohledu procesního práva.

Průběh řízení

Ústavní stížnost podal stát zastoupený tehdejšími předsedou Okresního soudu Brno-venkov Petrem Jirsou dne 31. března 2015.[2] Dne 1. dubna 2015 byla stěžovatelka informována, že spisovou značkou věci je IV. ÚS 953/15 a dále, že soudcem zpravodajem je Vladimír Sládeček. Rovněž byla informována o tom, že o věci bude rozhodovat senát ve složení Vlasta Formánková, Tomáš Lichovník a Vladimír Sládeček.[3] Nicméně se může složení senátu změnit v souvislosti s obměnou soudců Ústavního soudu.[4]

Nálezem ze dne 19. července 2016 Ústavní soud konstatoval porušení čl. 36 odst. 1 Listiny a zrušil příslušnou část rozhodnutí Nejvyššího soudu, kterou byl konkrétní soudkyni přiznán nárok na zpětné doplacení určité části jejího platu.

Z tohoto popisu se na první pohled zdá, že Ústavní soud rozhodoval jako vždy v rámci zcela běžného řízení o ústavní stížnosti. Nicméně v detailech bylo řízení přinejmenším zvláštní.

Změny složení IV. senátu Ústavního soudu

Jak bylo uvedeno výše, měl ve věci rozhodovat IV. senát Ústavního soudu ve složení Vlasta Formánková, Tomáš Lichovník a Vladimír Sládeček.

Připomínám, že Tomáš Lichovník je emeritním prezidentem Soudcovské Unie ČR a ostatně ze separátního stanoviska tohoto soudce k předmětnému nálezu lze snadno vyčíst jeho názor na předmětnou věc (který směřuje ve prospěch zachování rozhodnutí Nejvyššího soudu). Rovněž připomínám názor Vlasty Formánkové, která v předchozím nálezu Ústavního soudu ohledně této problematiky[5] s ostatními disentujícími soudci uvedla, že *opakování platových restrikcí vůči soudcům v průběhu celého decenia ve spojení s dlouhodobou judikaturou Ústavního soudu konstatující protiústavnost tohoto stavu zakládají - jako ultima ratio - důvodnost ingerence moci soudní. Odstranění Ústavním soudem konstatovaného protiústavního stavu ve vztahu k soudcům obecných soudců, jakož i státním zástupcům, jak plyne z principu dělby moci, vyžaduje aktivní zásah zákonodárce. Subsidiárně však, v případě jeho dlouhodobé absence, lze tento stav vyplnit judiciálně.* Jinými slovy měla za to, že nedostatky právní úpravy lze napravit soudní cestou (jak ostatně činil Nejvyšší soud).

Vraťme se však k zmiňovanému řízení, do kterého promluvil právě zánik mandátu této členky IV. senátu, tedy soudkyně Vlasty Formánkové, který končil dne 5. srpna 2015. O dva dny později vyšlo z médií najevo, že prezident republiky navrhne za soudce Ústavního soudu Jaromíra Jirsu (rovněž emeritního prezidenta Soudcovské Unie ČR). Tento soudce by nahradil Vlastu Formánkovou právě ve IV. senátu, který měl v naší věci rozhodovat. O pět dní později vydal předseda Ústavního soudu nový rozvrh práce, ze kterého plyne, že právě předseda Ústavního soudu je „zastupujícím soudcem“ ve IV. senátu.[6]

Než se budeme zabývat popisem dalšího průběhu řízení, podívejme se detailněji na institut zastupujícího soudce u Ústavního soudu a jeho právní úpravu.

Podle ustanovení § 18 zákona o Ústavním soudu („ZÚS“) nepřítomného člena senátu dočasně zastoupí soudce určený pro tento senát rozvrhem práce. Zastupujícím členem senátu může být i předseda nebo místopředseda Ústavního soudu. Toto ustanovení se však nevztahuje na situaci, kdy jeden ze soudců chybí, protože vypršela doba, na kterou byl jmenován. Nepřítomností se myslí situace, kdy soudce sice existuje, ale nemůže se z jiných důvodů účastnit na jednání a rozhodování Ústavního soudu. S tímto „nedostatkem“ ZÚS si ovšem předseda soudu již dovedl poradit ustanovením v § 9 odst. 6 rozvrhu práce Ústavního soudu,[7] které stanovilo, že dle ustanovení § 18 odst. 1 ZÚS, *per analogiam*, platí postup uvedený v odstavcích 1 až 5 i v případě chybějícího člena senátu z důvodu neúplného obsazení Ústavního soudu. Ustanovení rozvrhu práce, která upravují způsob, kterým je určen zastupující soudce namísto nepřítomného soudce, se tedy uplatní i na určení zástupce namísto soudce zatím nově nejmenovaného.

Přiznávám, že mám celkově potíže s jakoukoliv analogií ve veřejném právu,[8] a to navíc v právu procesním, když platí, že právě ZÚS je pro soudce Ústavního soudu závazný[9] a navíc je touto analogií zasahováno do otázky složení soudu, který rozhoduje ve věci a tedy do práva na zákonného soudce účastníků řízení. Nicméně odhlédněme od těchto teoreticko-právních nuancí a aplikujme ustanovení čl. 9 odst. 1 až 5 rozvrhu práce Ústavního soudu („Rozvrh“) na předmětné řízení.

§ 9 odst. 4 Rozvrhu stanoví, že nepřítomného člena IV. senátu dočasně zastoupí při jednání senátu

soudci III. senátu postupně ve stejném pořadí. Stejným pořadím se myslí pořadí stanovené odst. 1 téhož ustanovení, tedy nejprve předseda senátu, není-li přítomen, pak věkem starší člen senátu, a není-li ani on přítomen, pak věkem mladší člen senátu. Až v případě nemožnosti postupu dle těchto ustanovení zaskakují za členy senátů funkcionáři soudu (v pořadí předseda a poté místopředsedové).

Podle výše uvedeného by tedy mělo dojít k analogické aplikaci § 9 odst. 4 Rozvrhu na odchod soudkyně Vlasty Formánkové. Zastupujícím soudcem by se tedy měl stát soudce III. senátu, a to konkrétně jeho předseda, kterým byl Jan Musil. Dalšími v pořadí byl Vladimír Kůrka[10] a poté případně Jan Filip.[11]

Z rozvrhu však plyne, že byl zastupujícím soudcem určen Pavel Rychetský, tedy předseda soudu, který byl zastupujícím soudcem do 9. října 2015, kdy byl vydán nový rozvrh práce v reakci na jmenování Jaromíra Jirsy.

Lze se jenom domnívat, že všichni tři soudci III. senátu byli nepřítomní. Není jasné, kdy měli být přítomni a za účelem jakého rozhodování. Není ani jasné, čím byla způsobena jejich nepřítomnost. Shodně jako odborná literatura mám za to, že výklad tohoto ustanovení rozvrhu práce slučitelný s nároky na garance zákonného soudce může být jen ten, že místopředseda zastoupí nepřítomného stálého člena senátu jen v případě, že jsou nepřítomni i všichni soudci toho senátu, z něhož se rekrutují pravidelní zastupující členové.[12] Mám rovněž za to, že Ústavní soud nesčetněkrát dospěl k závěru, že součástí základního práva na zákonného soudce je i zásada přidělování soudní agendy a určení složení senátů na základě pravidel, obsažených v rozvrhu práce soudů.[13] Aplikujeme-li uvedenou judikaturu na předmětné řízení, lze dovodit, že nebyla dodržena pravidla předvídaná rozvrhem práce a pokud byla, není z veřejně dostupných zdrojů zjevné, proč byl zastupujícím soudcem určen předseda soudu. Pokud takové odůvodnění neobdrželi ani účastníci řízení, bylo porušeno jejich právo na zákonného soudce.

III. senát v předmětné době, tedy v době od odchodu Vlasty Formánkové do nástupu Jaromíra Jirsy, žádné rozhodnutí ve věci skutečně nevydal. Je tedy možné, že byl skutečně celý senát na dovolené, nemocný apod. Nicméně z citovaných ustanovení Rozvrhu i ZÚS je zjevné, že počítají s mimořádnou okolností, a to delší nepřítomností jednoho nebo více soudců. V tomto případě šlo o nepřítomnost způsobenou tím, že si prezident republiky dal, tak říkajíc, načas se jmenováním nového soudce. Nepřítomnost soudce trvala od 5. srpna 2015 do 7. října 2015, tedy zhruba dva měsíce. Podstatnější však je, že IV. senát v celých těchto dvou měsících vydal pouze odmítavá usnesení a to ve věcech soudce zpravodaje Vladimíra Sládečka.

Mimoto vydal jedno čistě procesní rozhodnutí, které se týkalo opět předmětného řízení. Šlo o tak zvané rozhodnutí o atrakci věci.

Než se k tomuto rozhodnutí dostaneme, je dobré si povšimnout, že IV. senát nezůstal dlouho ve svém novém složení a v důsledku rozhodnutí pléna o zavedení tzv. rotace složení senátů byl Tomáš Lichovník v prosinci roku 2015 odvelen do I. senátu.[14] K tomuto tématu publikoval článek emeritní soudce Ústavního soudu,[15] ve kterém uvedl: „*Představme si však, že by si soudce zpravodaj ve věci, která není rozhodnuta na pomezí času střídání stráží, řekl, že si počká s předložením zpravodajské zprávy na lepší senátní konstelaci*“.

Rozhodnutí o atrakci

Jak bylo již zmíněno výše, došlo v předmětném řízení v době střídání stráží k rozhodnutí o atrakci věci.

Usnesením IV. senátu ze dne 8. září 2015 byla věc postoupena k projednání a rozhodnutí plénu Ústavního soudu pod sp. zn. Pl. ÚS 20/15. IV. senát rozhodoval ve složení Tomáš Lichovník, Vladimír Sládeček, Pavel Rychetský.[16]

Z tohoto usnesení plyne, že stát navrhl, aby příslušný senát postoupil věc plénu Ústavního soudu, neboť se jedná o závažnou problematiku, kterou se plénum Ústavního soudu dlouhodobě zabývá v řízení o abstraktní kontrole norem a konečně lze považovat za vhodné, aby problematika platů soudců byla (po přibližně patnácti letech) završena nálezem pléna, který nedá prostor pro další vývoj právního názoru jednotlivých senátů a otázku platových nároků soudců judikatorně uzavře.

IV. senát tedy s ohledem na závažnost věci a skutečnost, že o platech soudců je rozhodováno plénem Ústavního soudu, rozhodl o postoupení věci plénu.

Předesílám, že v pravém slova smyslu nejde o atrakci věci. Zaprvé je atrakce jakýmsi přitažením věci vyšším orgánem ze strany nižšího.[17] Plénum Ústavního soudu není orgánem vyšším než jeho jednotlivý senát. Nicméně i kdybychom došli k závěru, že tomu tak je, je podstatné, že bylo rozhodováno o postoupení věci plénu Ústavního soudu. O tomto postoupení rozhoduje příslušný senát, nikoliv plénum. Pojem atrakce je pro tento postup používán z důvodu obsahu právní úpravy, která takový postup obsahuje.

Právní úprava postoupení věci plénu Ústavního soudu je poměrně sporná a je obsažena v ZÚS a rozhodnutí pléna Ústavního soudu ze dne 25. 3. 2014 č. j. Org. 24/14 („Rozhodnutí“).[18] § 11 odst. 2 písm. k) ZÚS stanoví, že Ústavní soud rozhoduje v plénu, o dalších věcech podle čl. 87 odst. 1 Ústavy (tedy i o ústavních stížnostech), pokud si to vyhradí. Právě Rozhodnutím k tomuto vyhrazení došlo, a to v jeho čl. 1 odst. 1 písm. i). Podle tohoto ustanovení si plénum Ústavního soudu vyhrazuje rozhodování i jiné věci, navrhne-li to jednomyslně senát příslušný k projednání a rozhodování věci.

Přitom platí, že rozhodnutí pléna Ústavního soudu o atractionu působnosti senátů je z hlediska ústavního práva zásahem do zákonem vymezené působnosti senátů, a tím i do práva na zákonného soudce.[19] Všechny předchozí verze rozhodnutí o atrakci, které umožňovaly atrakci případu ad hoc od senátu Ústavního soudu stanovily jako podmínky atrakce: a) souhlas všech členů senátu, b) souhlas všech účastníků řízení, c) mimořádnou závažnost rozhodované věci anebo nutnost sjednocení judikatury a d) návrh jednoho ze senátních soudců. K tehdejšímu znění uváděla odborná literatura, že *obsahuje takovou řadu pojistek z hlediska práva na zákonného soudce, že jeho použití bude zcela výjimečné*. K prolomení zásady, že je rozhodující grémium známo v době podání návrhu, mohlo totiž dojít jen se souhlasem nejen navrhovatele, nýbrž účastníků řízení.[20] V nové úpravě však takové pojistky neobsahuje a rozhodnutí o postoupení ponechává čistě na příslušném senátu, nepožaduje naplnění důvodu závažnosti věci ani souhlas účastníků řízení. Dovolují si tvrdit, že taková úprava není z hlediska práva na zákonného soudce dostatečná.

I v případě, že by taková úprava atrakce věci byla v souladu s Listinou, je nutné využití tohoto institutu vidět ve všech souvislostech předmětného řízení. V tomto řízení totiž rozhodl o postoupení plénu senát v jiném složení, než ve kterém došlo k napadení věci, a to pravděpodobně v rozporu s rozvrhem práce. Navíc došlo k postoupení jinému grémiu až po napadení věci.

Podjatý soudce

Jak bylo již uvedeno výše, byl předsedou IV. senátu, na který věc napadla, Tomáš Lichovník, který rozhodoval jak o postoupení věci plénu tak o věci samotné v plénu. Rovněž bylo výše uvedeno, že proti nálezu Ústavního soudu vyjádřil svůj disent.

Tomáš Lichovník hrál jistou roli již v předchozích řízeních o platech soudců. Konkrétně šlo o řízení ve věci Pl. ÚS 28/13. V tomto řízení šlo o abstraktní kontrolu norem, a to konkrétně části zákona o platu a dalších náležitostech spojených s výkonem funkce představitelů státní moci a některých státních orgánů a soudců a poslanců Evropského parlamentu, kterou se stanoví násobek 2,75 platové základny. Procesně šlo tedy o jiný druh řízení, než v případě řízení, které je předmětem tohoto článku. Nicméně šlo o nález, který byl jedním z nezbytných faktorů pro úspěch soudců ve sporech o jejich platy v následujících řízeních. Ústavní soud v tomto nálezu totiž dotčené ustanovení zrušil uplynutím dne 31. prosince 2014.

Tomáš Lichovník v tomto řízení však plénu Ústavního soudu sdělil, že se cítí podjatý pro rozhodování v této věci. Jedním z důvodů byla skutečnost, že sám podal žalobu na zaplacení rozdílu v jeho platu. Plénum v návaznosti na toto oznámení rozhodlo usnesením Pl. ÚS 28/13 ze dne 26. 6. 2014, že Soudce Tomáš Lichovník je vyloučen z projednávání a rozhodování věci vedené pod sp. zn. Pl. ÚS 28/13.[21]

Důvody shledané podjatosti (dle § 36 odst. 1 ZÚS) lze shrnout následovně. Tomáš Lichovník byl oficiálním vrcholným představitelem Soudcovské unie v období, kdy tato organizovala koordinovanou činnost v boji proti snižování či zmrazování platů soudců obecných soudů, která vyústila v předmětné řízení. Toto zakládalo objektivní pochybnosti o jeho nestrannosti a nepodjatosti.

V předmětném řízení však námitku podjatosti nevznesl žádný účastník, ani dotčený soudce nepodal shodné vyjádření, jako v řízení předchozím.

Soudce je dle § 36 odst. 1 ZÚS vyloučen z projednání a rozhodování věci, jestliže se zřetelem na jeho poměr k věci, účastníkům, vedlejším účastníkům nebo jejich zástupcům lze mít pochybnost o jeho nepodjatosti. Soudce je tedy ze zákona vyloučen v okamžiku, jakmile nastala skutečnost zakládající vyloučení, resp. nejpozději v okamžiku, kdy byla tato skutečnost zjištěna. Navíc platí, že otázka vyloučení soudce je posuzována restriktivně v případě řízení o abstraktní kontrole norem,[22] nikoliv však u řízení o ústavních stížnostech.

Lze tedy dojít k závěru, že pokud byl soudce vyloučen v řízení o abstraktní kontrole norem z důvodu, že býval prezidentem Soudcovské unie ČR, mělo by být ze stejného důvodu rozhodnuto o jeho vyloučení v totožné věci, kde jde o konkrétní případ. Podstatné je, že Ústavní soud musel očekávat, že jeho rozhodnutí bude podstatné pro všechna řízení, ve kterých soudci žalují doplacení svých platů. Ostatně prakticky s tímto odůvodněním také došlo k atrakci věci na plénum.

Lze tedy shrnout, že v předmětném řízení rozhodoval pro svoji podjatost vyloučený soudce o postoupení plénu a věci samotné. Na této skutečnosti nic nemění ani jeho separátní stanovisko, kterým vyjádřil příkrý nesouhlas s nálezem samotným (u nějž přiznávám, že je mi v mnoha ohledech sympatické).

Vedlejší účastenství

V průběhu řízení uplatnili tři soudci návrh, aby jim Ústavní soud přiznal postavení vedlejšího účastníka řízení. Ústavní soud těmto návrhům nevyhověl.[23]

Tito navrhovatelé jsou účastníky jiných řízení, kde se stejně jako vedlejší účastnice Mgr. Lorencová domáhají doplacení svých platů ve výši dle zákona. Argumentují přitom předchozí judikaturou Ústavního soudu a rozhodnutím Nejvyššího soudu, jehož zrušení je právě předmětem tohoto řízení.

Podle § 76 odst. 3 ZÚS může Ústavní soud přiznat postavení vedlejšího účastníka i jiným osobám,

kteří prokáží právní zájem na výsledku řízení. Přitom nepřipuštění vedlejších účastníků bylo odůvodněno tím, že „výsledek řízení“ v nyní posuzované věci nemá - jako takový - pro navrhovatele význam; podstatné pro něj je (pouze) to, jaký právní názor Ústavní soud zaujme, aby jím eventuálně mohl argumentovat ve své dosud neskončené právní věci (srov. obdobně sp. zn. III. ÚS 449/06). Možnost takovéto argumentace však není nijak podmíněna okolností, zda navrhovatel byl vedlejším účastníkem v nyní projednávané věci. Ustanovení § 73 odst. 3 zákona o Ústavním soudu nelze vykládat natolik extenzivním způsobem, aby ve svém důsledku obecně umožňovalo vedlejší účastenství v řízení o ústavních stížnostech všech účastníků řízení u ostatních soudů v jakýchkoliv dosud neskončených sporech se srovnatelným předmětem řízení.

Připouštím, že tato argumentace se zdá být z pohledu procesního rozumnou. Na druhou stranu mám za to, že ze strany Ústavního soudu není úplně na místě. Připomeňme si, že právě několik nálezů Ústavního soudu vedlo k vlně žalob soudců na doplacení jejich platů. Navíc je jasné, že případné zrušení rozhodnutí Nejvyššího soudu (nebo jeho části) bude mít bez vyhnutí dopad i na ostatní probíhající spory o totéž. Ústavní soud si je přitom jistě vědom závaznosti svých nálezů dle čl. 89 odst. 2 Ústavy, jejíž nerespektování ostatně sám vyčetl Nejvyššímu soudu v předmětném nálezu (bod 106.). Konečně sám Ústavní soud připustil větší dopad nálezu než pouze na jedno konkrétní řízení, když došlo k postoupení věci plénu a podle odůvodnění tohoto rozhodnutí měla být *problematika platů soudců tímto nálezem završena*.

Ústavní soud již ve své předchozí judikatuře[24] citoval odbornou literaturu a uvedl, že právním je zájem tehdy, opírá-li se o nějaké konkrétní právo nebo právní poměr; [...] Právní zájem třetí osoby musí mít zcela určitý obsah: aby totiž strana, k níž přistupuje, ve sporu zvítězila. Tento zvláštní obsah právního zájmu pak má svůj původ v tom, že by výsledek sporu, pro tuto stranu nepříznivý, nezůstal beze škodlivého vlivu ani na právní poměry vedlejšího Intervienta.[25] Mám za to, že by výsledek řízení před Ústavním soudem měl nepříznivý vliv i na ostatní soudce usilující o doplatky svých platů, a to zejména proto, že přezkoumávané rozhodnutí Nejvyššího soudu bylo zcela zásadním rozhodnutím ohledně této problematiky. Jeho zrušení podle mého názoru nevyhnutelně povede k neúspěchu ostatních soudců v podobných věcech.

Závěrem

Shrňme tedy výše uvedené. Stát podal ústavní stížnost v řízení proti osobě, se kterou se už usmířil. O stížnosti rozhodoval orgán státu. Příslušný senát změnil své složení v rozporu se zákonem a základními právy účastníků. Z tohoto vadně složeného senátu byla věc postoupena na plénum opět v rozporu se základními právy účastníků a ke všemu rozhodnutím, o kterém rozhodoval vyloučený soudce. Proti tomuto postupu se mohou bránit účastníci řízení. Od státu to nelze očekávat, když bylo jeho návrhu vyhověno a od vedlejší účastnice také ne, když už uzavřela dohodu o narovnání. Proti nálezu (o kterém též rozhodoval vyloučený soudce) se budou těžko bránit i ostatní soudci, protože ti nebyli účastníky řízení před Ústavním soudem. Jsa vázány judikaturou Ústavního soudu, budou civilní soudy ale jejich žaloby zamítat.

Připouštím, že dojem z tohoto řízení a jeho výsledku je, že se tento nálezn stal prakticky jakýmsi *überzákonem*. Závazný je pro všechny a napadnout ho nemá kdo a kde. Nicméně tím již opouštím čistě procesní tematiku.

Kdybych v této tematice měl závěrem zůstat, dovolím si vyslovit myšlenku, že právo na zákonného soudce není jen subjektivním právem účastníků řízení, ale obecným právem všech osob, byť zprostředkovaně, dotčených konečným rozhodnutím soudu. Vzhledem k dovozované absolutní závaznosti nálezů Ústavního soudu je nutné tento náhled na právo na zákonného soudce v řízení před Ústavním soudem znásobit a prohloubit. V předmětném řízení bylo toto základní právo

porušeno. Nicméně *deus iudicat, cum nemo accusat*.

Závěrem přiznávám, že v době, kdy došlo k zavedení rotace senátů Ústavního soudu, stačilo najít úhelný kámen, okolo kterého se točí činnost IV. senátu a kvůli kterému byla krocena soudní šelma.[26] Již tehdy byl výsledek řízení jednoduše předvídatelný. Rovněž přiznávám, že změny ve složení a zavedení rotace senátů Ústavního soudu jsem vnímal negativisticky a s podezřením na působení „temných sil“ a zdá se, že oprávněně. Důvodem však nebyla skutečnost, že je tak zvykem v našich zemích, ale obava o další směřování našeho ústavního soudnictví a zejména demokratického právního státu.

Mgr. Michal Sylla,

advokát

[PRK Partners s.r.o. advokátní kancelář](#)

Jáchymova 2
110 00 Praha 1

Tel.: +420 221 430 111

Fax: +420 224 235 450

e-mail: prague@prkpartners.com

[1] Viz k tomu předkládací zprávu Ministerstva spravedlnosti, dostupné na [www](#), k dispozici >>> [zde](#).

[2] Viz k tomu ústavní stížnost, dostupné na [www](#), k dispozici >>> [zde](#).

[3] Pro úsporu místa neuvádím tituly soudců a odkazuji >>> [zde](#).

[4] Viz akceptační dopis zaslaný ÚS, dostupné na [www](#), k dispozici >>> [zde](#).

[5] Šlo o náleze ve věci sp. zn. Pl. ÚS 16/11 ze dne 2. 8. 2011.

[6] Rozhodnutí č. j. Org. 36/15 (úplné znění rozvrhu práce účinné od 12. srpna 2015).

[7] Opět vycházím ze znění Rozhodnutí č. j. Org. 36/15. Přičemž platí, že citované ustanovení bylo již v několika předchozích platných verzích rozvrhu práce.

[8] K tomu například Knapp, V., *Teorie práva*, C. H. Beck, Praha 1995, str. 66.

[9] Čl. 88 odst. 2 Ústavy.

[10] Narozen 1. 4. 1948.

[11] Narozen 27. 11. 1950.

[12] Wagnerová, E., in Wagnerová, E., Dostál, M., Langášek, T., *Zákon o ústavním soudu s komentářem*, Wolters Kluwer, 2007, k § 18.

[13] Například ve věcech sp. zn. III. ÚS 29/01, sp. zn. III. ÚS 232/95, sp. zn. III. ÚS 230/96, sp. zn. III. ÚS 200/98 či III. ÚS 293/98.

[14] obsazení senátů pro období 2017-2021 v Příloze č. 1 rozhodnutí Org. 60/15.

[15] JUDr. PhDr. Stanislav Balík, *Jak zkrotit soudní šelmu*, epravo.cz digital, 1/2016, dostupné na [www](#), k dispozici >>> [zde](#).

- [16] Usnesení, dostupné na [www](#), k dispozici >>> [zde](#).
- [17] Obdobně i Hendrych, D. a kolektiv in Právní slovník, 2. rozšířené vydání, C.H. Beck, 2003, str. 21 ve vztahu k správnímu právu.
- [18] Tomuto rozhodnutí časově předcházelo několik obdobných rozhodnutí pléna Ústavního soudu.
- [19] Filip, Holländer, Šimíček, Zákon o Ústavním soudu, 2. Vydání, 2007, C.H. Beck, k § 11 ZÚS.
- [20] Filip, Holländer, Šimíček, Zákon o Ústavním soudu, 2. Vydání, 2007, C.H. Beck, k § 11 ZÚS.
- [21] Usnesení, dostupné na [www](#), k dispozici >>> [zde](#).
- [22] Např. viz usnesení Pl. ÚS 7/02 nebo samotné usnesení Pl. ÚS 28/13 ze dne 26. 6. 2014.
- [23] Rozhodnutí o nepřipuštění ze dne ze dne 16. února 2016 č. j. Pl. ÚS/15-86, Pl. ÚS/15-88 a Pl. ÚS/15-90 jsou dostupná v databázi ASPI.
- [24] Ve věci III. ÚS 449/06.
- [25] Hora, V.: Učebnice civilního práva procesního, Praha, 1947, Všehrad, s. 157.
- [26] Jirsa, J., Jak to vidí zkrocená soudní šelma, [epravo.cz digital](#), 2/2016, dostupné na [www](#), k dispozici >>> [zde](#).

© EPRAVO.CZ - Sbíрка zákonů, judikatura, právo | www.epravo.cz

Další články:

- [DEAL MONITOR](#)
- [„Za každou kauzou je živý příběh“](#)
- [Ombudsman na Maltě - základní parametry a role. A v čem bychom se mohli poučit i my v Česku?](#)
- [DEAL MONITOR](#)
- [DEAL MONITOR](#)
- [Rozhovor s JUDr. Veronikou Janoušek Rudolfovou, samostatnou advokátkou specializující se na sportovní právo](#)
- [DEAL MONITOR](#)
- [DEAL MONITOR](#)
- [DEAL MONITOR](#)
- [Fotbaloví agenti vs. FIFA ve světle stanoviska generálního advokáta Soudního dvora Evropské unie](#)
- [Lichevní smlouva ve světle usnesení Nejvyššího soudu ze dne 3. 6. 2025, sp. zn. 28 Cdo 2378/2024](#)